

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος έννενήντα, δύο, και" με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΑΜΝΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνει,
κι' όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητάς θά λέγομαι, — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και' όλών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άδοδακίην,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νέζικα κι' έντροπήν,
Συνόραή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και' μόνο.

γιά τά ένα όμοια μέρη — δεκαπέντε και' σ'τό χίρι.
Κι' ένα φύλλο έν κρατίζε — έγινε συνδρομητής.
κι' όσοι τόν παρή δέν βρίζει — θά τόν γρή μαύρο φιδί.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' εύθείας προς έμά.
Γιά τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Μαίους έννέα,
μαυρίδα γενναία.

Πούτνος τρακόσα κι' όγδόοντα έξη,
κι' ό Θεωδωράκης δέν βγάξει λέξη.

Φασουλής και' Περικλέτους,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σήμερα μαύρος σφραγκός, σήμερα μαύρ' ήμέρα,
κι' ή Καρκαλιού ήμαυρίσει κι' ήκεινη πέρα πέρα.
Κυριακή 'ζημέριονε και' τής 'Αγίας Μαύρας,
Μερόνημα ένκυμάτιζαν είς τάς πνοάς τής αύρας,
πέλιμα ή τακτική τών νόμων λειτουργία,
και' σ'τόν 'Εθνάρχην έτρεξε ή Μαύρα ή 'Αγία,
κι' ήμείους — ό του θαύματος! — ό του Μωρφή Σατραππίς
πυ να' πής λουκανίκιο έπρόβαλε 'Αράπης.

Π. Εμνήσθη τόνων προφητών και' τρέμων από τρόμον
προσείπριξα 'σ'τού Ζήνωνος τόν δοξασημένον όρμον
και' είλα τόν 'Εθνάρχην μας και' είπα δακρυομήμονος :
τίς έστιν ούτος άραχί ό τόσο μαυρισμένος ;
κάν Τσάρος γουναρογενής, κάν μέγας Βοναπάρτης,
κάν άστρο, κάν κολορωτιζιά, κάν τενεκίς άντάρτης ;
Πολύ κκαή τήν έπαθει με' τούς άπακτώνες.
Κά' έσο, Τσάρε, δοξαστός είς πάντας τούς αιώνας.

Φ. Οία μαυρίλα σήμερα τόν Θεωδωράκη βρέχει,
έν άνάων σήμερα ό Θεωδωράκης έχει ! . . .
Κάν Τσάρος ονομάσει, κάν Καίσιρα, κάν τε Βρούτος,
ό παραμένει πάντοτε ό τής εύλείας πλούτος,

άλλά τών τόνων τίτλων σου τήν δόξαν τήν αίδιον
εύθός τήν διαδέχεται κατάμαυρον σφαίριδιον.

Π. Επί τή μαύρη συμφορζ πάς Δήμος κατεπλάγη
κι' ιδάγκασαν τό κρέας των λογχοί λαχνοφάγει,
κι' όί πίντε Φαρμακόπουλοι δέν έπεραν κουδίντα
κι' ήλάλαζαν τόν θεϊον των θρόνους μαυρισθίντα.

Φ. Όποιόν επικήδειον 'σ'τόν Τσάρον άπαγγέλλω ! . . .
δευτε άν τόν θρηνησωμεν μετά φιλοπατριάς . . .
κι' ό Καλησπέρης τό 'ψλλό ήμαυρίσει καπέλο,
πού άσπρισε ό γύρος του έκ τής πολυκαυρίας.

Π. Οίον άνάων ή ψυχή μεγαλιον ύποφέρει
σάν τής καπνισή εξαφνα να χωρισθί του σώματος,
τουτουστρόπος μαρτυρεί κι' άγωνιά και' σπαιρεί
όταν άνήνη τήν άρχήν και' πάς 'Εθνάρχη; κόρματος.
Τότε σφικτόν μαρτυριον, τότε δουλειά με' σόντα,
δέν έχει δε τρίγυρο του κανένα βοηθούντα,
τότε κι' όξίς ολογυμής και' πόνος άνκαλλώτατος
και' λόρα ό στομάχι μας μαστίει άταλείωτος.

Φ. Δεύτε μ' ἐμὲ θρηνήσετε, Κορδονεπατριάται, και τελευταίον ἀσπαρόμιν εἰς τὸ Κορδόνι δόξαι, ἐκίνοι γὰρ τὰ κάρουσι κί' ἐπιτείται πρὸς τάφον τῆ συνεργείᾳ τῆς Ἀλλῆς και τῶν μηχανορῶφων, μικτίη περι θύσεων και παροχῶν σφρίζον και μήτε παῖον τοῦς ἐχθροῦς και φίλους διορίζον.

Π. Ὡ Καρακλεῦ μου, φέρεις κατάμαυρα και θρῆνη . . . οἱ πανευδαίμονες καιροὶ ἴπαρασαν ἐκίνοι, ὅπου ὁ Τσάρος ἤρχετο ἀσπάττων ν' ἀλλάξῃ κί' εἰ λόγια του οἰν ἔπαυαν νὰ πέφτουν σάν χαλαζῆ. Δὶν θὰ τὸν βλέπῃς ὅπως πρὶν ἀγρίως νὰ λυσσῆ, οὐδὲ σημαίας Γαλλικῆς ἢ αἰῶρα θὰ φουσῆ, οὐδὲ Ἰγὸν Βασιλικὸν θὰ θραύῃ ἀργαλίον, οὐδὲ παππᾶς και παππαδόθῃ θὰ τὸν διαβάξῃ πλῆον.

Φ. Ἐνα Κορδόνι δώστε μου θηλεῖθ νὰ τὸ περάσω . . . ἰδῶν Νυμφασίας ὁ παππᾶς κατάπληκτος ἐτῶν πὸς τὸ Κορδόνι μ'αῖριες σάν τὸ δίκου του ρᾶσσο ἐφῶναζε μεθ' ὄλων σου τῶν φίλων ὁπαδῶν : ἂνὸν ἀπολίους, Δίεσποτα, τὸν κατεπίον σου δούλων, ἢ κί' ἀπήντησε πρὸς τὸν παππᾶ λυγρῶς Φαρμακοπούλων.

Π. Κορδῶναρε, πὼς ἔσπασες ; . . . Κορδῶνα θαυμαστῆ, πὼς ἀμολήθῃς ἔξαφα, πὼς ἔγινες κλωστῆ ; Και σὺ, οἰ Κορδῶνα-Πάτρα μου, μαυροντυμένη θρῆνη . . . ἴβγῆσαν οἱ Ρούφροι κάτασπροι μαζὶ με τὸν Ρικακῆ, κί' ἐκίνοις ὁ Κορδῶναρος κατήντησε νὰ γίγη Κορδόνι, Κορδονίδιον και Κορδονερακάκι.

Φ. Που εἶναι κί' ὁ πανίχυρος τῆς Πάτρας Βασιλεῦς ; Θεορίτης μαῦρος φαίνεται κί' ὁ εἰς Ἀχιλλεύς, ὅπου ἰδέχθη ἴσιου του πολλῶν σκουματῶν βίλη ὅπταν ἐκορδῶνετο Παιδείας Ἰπουργῶς, και σῆμερα κατήντησε ὅπου κακῶ σου θίλει κί' οὐδὲ τὴν πτέρνα του κινεῖ κί' δούραται ἀργῶς.

Π. Ἀνεθίθ τοῦ θείου σου κί' ἀμίλητο νερό, Ζαήμη, πὼς τὴν ἔπαθεσ οἰ τούτου τὸν καιρῶ ; Ἀντάρτη μου ἀκούσιε, μὰ συντηρητικῆ, πὼς ὁθάβολο τὸν ἔραγες και σὺ τὸν τενεκί ; Ἀμίλητε Χρυσόστομο, οὐστὲ δικαιοκρίτια, τί σοῦκαμε ὁ θεῖος σου, ἰκίνη ἢ φαβορίτα ; Αὐτὸς ὁ Τσάρος ἀδικα σ' ἔπῃρε ὁτὸ λαϊκῶ του, ὅπου καλέμι Οὐλεμα δὲν γράφει τὸν καμῶ του. Κούκου και σὺ, Ραδῆμανθῶ . . . θὰ παῖε' νὴ τὴσση λίμα κί' ἴσως γῆ πάντα βουβαθῆ και τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

Φ. Κάτω κί' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . ἰβούλιαξῃ κί' ἐκίνοις, ὁ δικαστῆς, ὁ τιμορῶς, ὁ Κίρθερος, ὁ Μίως . . . κάτω κί' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . πάει και τούτος . . . κρῖμα ! . . . δὲν θὰ τὸν δούμει ἄλλοτε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα νὰ σοῦξῃ, νὰ ξεσβερωθῆ, ν' ἀφρίση, νὰ λυσσᾶξῃ, και Κατηγορητήρια μεγάλα νὰ εἰσάξῃ, οὐδὲ ἡμέρας ζήτημα θὰ εἶναι σάν και πρῶτα τὰ λαδωμένα του μαλλιά κί' ἐκίνη ἢ ρεζιγάτα.

Π. Ὡ λαδωμένα δικαστᾶ και μοσχοποντικῆ, πὼς ὁθάβολο τὸν ἔραγες και σὺ τὸν τενεκί ; Τοῦ Καζιτῶρ ἢ ἀμαξῆ κί' ἐκίνα και κατύμματα ἄετα νὰ πῆν ὁτὸ ὁθάβολο, γίλις φορεῖς βλαστήματα.

Κάτω κί' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν, ὁ γαῦρος και τραχῆς, αὐτὸς ὁ σκληροτράχηλος, τῶν Ἰπουργῶν ὁ τρέμος, ὅπου καθὼς κατήντησε θὰ ἴπον εὐτυχῆς ἂν εἰμπορεῖσε ὅπως πρὶν νὰ γίγη Ἰατυνῶμος.

Φ. Πάντα τάνθρώπινα παντοῦ σκιά και ματαιότης . . . τὴν ἔπαθε κί' ὁ Νικολῆ, ὁ μέγας πατριότης, Λεβίθης ὁ Σαῖν - Ζούσταρος, τὸ φλογερὸ παιδί, ὅπου γῆ τὸ συνέχρησθαι ἀκόμη τραγουδεῖ. Ροβισιέραι μου γλωῖο, κτρινογοστρίτισα, και Σαῖν - Ζουστακί λιγρῶ, γεμάτο μὲ καπρίτσα, ποῖς τόλιγε, ποῖς τόλιπε πὼς θὰ χερτάσῃς μαῦρα και σὺ, κανάρη τῆς Βουλῆς, και αἰῶρα, λαῖρα, σαῖρα ; Γῆ ὁε καιρῶ που ἔδαξε νὰ βουβαθῆ τῆθδόνι, γῆ ὁε καιρῶ που ἔπαρασαν τὰ τόσα του μουρινῆ, τῶρα ὅπου χρειάζεται φωνῆ γῆ τὸ Κορδόνι και κηλαίδουν τετράποδα τὸ Μῆθ καναρίνα. Συνέλιθε, συνέλιθε τριγύρω ὁτὸν Λεβίθῃ και φέρετε ροδῶσταμο κί' ἀνθῶnero και ζῶι νὰ ξελιγοθυμῆσάμε τὸν μαυρισμέν' ἀέικως . . . γνωστοῖ τὸν κλαῖνε κί' ἀγνωστοῖ, τὸν κλαῖνε κί' ὁ Στερίκος.

Π. Τὰ πάντα φροῦδα κί' ἄστατα καθὼς και τὴν γυναικῆ . . . κί' ὁ Λεωνίδας ἔπασε γενναίως με τοῦς δέκα, ὁ καψερὸς ζεντεντής ὅπου ἰμυθῶδικσε και ἦθ' ἰδῶ κί' ἰβῶδεμε κί' ἀπὸ τὰ μαῦρα ἴνικας. Σφῆρῶσιες με τὸ στανεῖ κί' αὐτὸς μαζιροβγαλῆς, κί' αὐτὸς ἐπαναστάσας ἰσχυρῶς πυροῦν, μὰ τέλος τὸν ἐπρόδωσε προδότης Ἐφιλάτης και τῶρ ἀκούει τενεκί τὸν λούστρων τῶν Περσῶν. Δεῦτε κί' αὐτὸν θρηνήσωμεν τὸν ἴψλοῦπλωματῆ, ὅπου προδῶται μερικῶ του μ'αῖριαν τὸ ματι.

Π. Μὴν κλαῖς και σὺ, Καλλιφρονᾶ, μὴδὲ νὰ οἰ πειράξῃ τὸ πὼς ἠμαῦσαν και οἰ, τὸ πὼς και σὺ δὲν βγαίνεις . . . κί' ἔμένα, γυμὲ τὸν μπαπαλιθῆ, μου ἄλλῃσες μαρζῆ πὼς πάντα ὑποψήριες ὁτὸ τέλος ἀπομένεις.

Φ. Γεωργιάθῃ δύστως, Βολιγῆθῃ κακομοίρη, που ὁτῆ Βουλῆ μᾶς ἔκανε μεγάλο πανηγῆρι, μὴδὲ κουδῶνι τῶρα πῆ, μὴδὲ Πρόερος σχῆμα, μὴδὲ βαθὺ ρογαλητὸ εἰς τὸ ἴψηλὸ σου βῆμα, μὴδὲ πολὺς ξεροθῆσας στοιγιῶ ἐγκαθῆτου, μὴδὲ συχνὰ τραγῆματα ὁτ' Ἀνάκτορα με δίσκα, σάν εἰδες ἀξίωματα, τιμᾶς τοῦ Φιλαρίτου, σάν εἰδες ἢ κηλίτσα σου πὼς παῖζει Κερκίσκο.

Π. Ὁ Θεωρῆς δὲν λησμονεῖ πᾶς τότε τὸν ἰγιῶριτες, πόσο σκληρῶ τὸν ἄρσας και πὼς ἐξαναρῆσιες, πὼς μόνον με ὁπὸ νεύματα ἐκίνοις φλογεθῶλα ἰγιῶρις και ἀδειχῆς τὰ θεωρία θα, θυμάται και τοῦ Παλατιῶ τοῦ φρικαλῶν δρᾶμα και τὰ γαρμωστακίματα και τὸ πιερὸ σου κλάμμα.

Φ. Κανένια πάντα Πρόερος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶναι, μαραινῆται κί' ἢ δόξα μας ἢ πρὸς τὸ θεαθῆναι, και μῆς ἀπὸ τὰ χίριμα μας ξεπαῖνει τὸ κουδῶνι και μᾶρη μπόρα ἔρχεται και ἀπ' ἰδῶ πῆν κί' ἔλλοι, και ὁτὰ καλὰ καθῶμενα μας μαῖναι ὁτὸ ρουθῶνι ὁ Κοκωσῆς κί' ὁ Κατρουλῆς μαζὶ με τὸν Καρτάλη.

Π. Ἀγαπηταί μου ἀδελφοί καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
ὅπου τὸ κράτος πρὸς ἡμᾶς τὸ εἶναι τοῦ ὄφειλε,
οὐ θέλω ἀγνοεῖν ἡμᾶς περὶ τῶν μαυρισθέντων
καὶ τόσων γαύρων ἀνταρτῶν ἀνδρείως μαχισθέντων.
Εἰ γὰρ ὁ Τσάρος κί' ἄλλοτε ἀπίθανε κί' ἀνέστη
εὖτω κί' ἡμεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ, πῶς μὲς παρὰ τὴν Ἰεση,
δὲν πρέπει τὴν παρήγορον νὰ χάσωμεν ἱλιπδα
πὼς πάλιν θὰ βυζάζωμεν τὴν ζειδωρον πατρίδα.

Φ. Ἐκ τοῦ κατὰ Θεόδωρον μικροῦ Εὐαγγελίου
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν παντὸς τοῦ Βασιλείου.
Εἶπεν ὁ Τσάρος τοῦ Μωρητῆ πρὸς τοὺς πιστοὺς συμβούλους
καὶ πρὸς τοὺς Καλησιπρήδες καὶ τοὺς Φαρμακοποῦλους :
« Ἀμήν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, πὼς ἂν μαυρίλας μπόρα
πλακῶν τὸν Κορδόνανον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ὄρα,
τοῦ τῆς φωνῆς ἀκούσονται τοῦ νέου Ναπολιόντος,
καὶ πᾶς ποιήσας ἀγαθὰ ὡς συμμάχος ἡμῶν
μὲ τὴν μερίδα πάραυτα θ' ἀνταμειβῆθ' τοῦ λιόντος,
οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες θὰ ὑποστοῦν λιμόν. »

Π. Τὸ τοῦ Ἐθνάρχου τριλαμπῆς οἱ πάντες προσκυνήσωμεν
καὶ πάντα δι' συνάναρχον ἀνεψιὸν ὑμνήσωμεν.
Μίγας ὁ θεὸς ὁ βροντῶν ἐπ' ἄρματος πυρίνου,
ἀλλὰ μεγάλος κί' ἕκαστος ἀνεψιὸς ἐκείνου,
κἂν Βουλευτῆς ἀποτυχῶν, κἂν Πρεσβευτῆς κοιμώμενος,
κἂν πλέκων κάλτσας μάλλινας, κἂν ἄλλως πῶς τιμώμενος.

Φ. Τοῦ Στρατηλάτου Θεοδωρῆ τὸ θεῖον τριλαμπῆς
τοῦ Διαδόχου τόσους ἐ' πονηροὺς μπιμπῆς,
καὶ γὰρ μὲ κλαῖον καθ' ἑδὸν Ἑλίας ἰθαίθη
κί' ὁ Σρατηλάτης ἔχασε ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Π. Ὡ τῆς μανίας τῆς φρικτῆς τῆς τῶν Κορδονοκτόνων ! . . .
Ἑλῆας κλαδί δὲν ἔφησαν ἐντὸς τῶν Ἑλαιῶνων.

Φ. Οἱ τοῦ Μυλλέρδου ἱπαδοῦ μηχανορραφεῖς ὄντα . . .
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα των κατὰ τὸν Σολομώντα.

Π. Ἐρραναν τὸν Ἀστέρα
γυναῖκες Μυροφόροι
μ' ἀρώματα ποικίλα,
κί' ἐκείνος ἀπὸ πέρα
φρανήρης ἰθεῖραι
πὼς πλάκωνε μαυρίλα.

Φ. Ἡ δὲ πατρίς ἡ φίλη
ἐντὸς μεγαλοσταύρων
καὶ δόξης γαυριώσα,
μὲ πικραμένα χεῖλη
τὸν Σρατηλάτην μαυρὸν
ὀλόλυξεν ὄρωσα :

Π. Ὡ ἔαρ σὺ γλυκὺ μου,
ὦ βλάστημα χρυσὸ μου,
πῶς γύρευες ὡς πλούτων

νὰ δώσω τὸ βρακί μου
καὶ τὸ ποκάμισό μου,
πὼς μαυρίσεις τσοῦτον ;

Φ. Καὶ τὸ Ναπολένι
κί' αὐτὸ φωνάζει κλαῖον
μὲ μὲ καὶ ἄλλη ράστα :
« Ποῦ εἶναι τὸ Κορδόνι
καὶ ποῦ ὁ Ναπολιών
νὰ φθάσω ἵστα σαράντα ; »

Π. Τρίβολοι καὶ παγίδες
εἰς σπείρας παρανόμου,
ποῦ ἔπληρε κουδούνια
ἀπὸ τραγὰ καὶ γίδες
κί' ἐτρέγανε ἴστους ὀρόμους
κί' εἰς ὄλα τὰ καντοῦνια.

Φ. Ποῦ τὸς Ἡμίτεροί σου,
ὅπου Μονάρχη ἦσαν
καὶ Καίσαρες σκιπτοῦχοι ;
κί' ὁ Τσελεπίτσαρῆς σου
ἐδάγκασε μὲ λύσαν
τὸ τρίμπιο τοῦ τσαρούχι.

Π. Σκυλίτση καὶ Κελιάτση
καὶ οἱ εἰς ἄλλοι ὄλα
μετὰ τοῦ γέρο - Δίκα,
ποῦ τὴν νῆρα νὰ σὲς κάτσω
ποῦ μὲ τὸ μαῦρο βόλι
ἔεκαματε κί' οἱ ὄκα ;

Φ. Βαβαὶ τῆς συμφορᾶς σου ! . . .
κί' ἡ Κέρκυρα κί' ἡ Τῆνος
Βασιλικὴ ἔχρισθη,
ὁ δὲ Μυρομαρᾶς σου,
ὁ Τηνιακὸς ἐκείνος,
ἀσπλάγγωνος ἱμαυρίσθη.

Π. Κί' ὁ Τηνιακὸς Ζαλώνης
δὲν πιστεῖτε καθόλου
κατήφορο νὰ πάρη,
καὶ τὸν ῥωτᾷ ὁ Γκιώνης,
παρόντος τοῦ Φωσκόλου,
« εἶσαι παπᾶς γιὰ πλάρη ; »

Φ. Συναπολούνται ἦδη
οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων,
Σαῖν - Ζούτ καὶ Ροβισιήροι,
τὸ τέκνον τοῦ Λεβίθ
καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Κάτων
μετὰ τοῦ Καλησιπρή.

Π. Βαβαί τῶν συμφορῶν σου! . . .
 οὐ τοῦ Μωρῆα σπολιεῖ
 πῶς ἤρως τίτοιχα τοῦμπα;
 τὸν δὲ Κερδόνκρον σου
 τὸν ἔκανε μουσακίε
 Μπακρακάρη τρούμπα.

Φ. Πῶς ὁ Κερδόνκρος σου
 ἀφθόνως κατεβράχη
 ἐν μίῳ τῶσες κρίστας,
 καὶ κάθε ρήτερός σου
 πῶς ἰδρῶσίσθ' ἢ βῆχη
 ἀπὸ τοῦ πυρῶστίστας;

Π. Μετὰ βοῆς καὶ κτύπου
 μᾶς φεύγει τὸ Παλάτι
 καὶ λάκκο ἔχ' ἢ φάβα . . .
 Ἐπί χρυσῷ θεβρίππου,
 μεγάλε Στρατηλάτη,
 ἴστην Κηρσιῶν σου τράβα.

Φ. Κρεμῆ κι' ἢ Δημητσάνα
 εἰς πᾶσαν τῆς ταβέραν
 εἰκόνας τοῦ προδότη . . .
 Οὐς ἔθρεψε τὸ μάννα
 εἰκίνησαν τὴν πτέρναν
 κατὰ τοῦ πατριώτου.

Π. Μί τῆς Ἑλλᾶς τὰ φύλλα
 τενέροι ψάλλον λαῦροι
 κι' ἔλοι βαστῶν τὸ ἴσο . . .
 Ἐπὶ τῇ σῇ μυριλία
 κι' ἢ θάλασσα ἢ Μαύρη
 ἰστράφη ἴστα ὀπίσω.

Φ. Ἑλλᾶς ἂν βλίπης δάσος
 μὴ ὀδηθῆς, δυνάστα,
 μὰ κτύπα τοῦς δυνάστας . . .
 Κι' ἔ Κόρπας πᾶσι θράσος
 κι' ἢ Τζιὰ τοῦ λῆι αβῆστα
 καὶ σ' ἔφαγε ὁ Βάστατος.

Π. Ἄς ἔλθῃ νὰ τραβήξῃ
 καθίνας τὴν καρόσσα
 τοῦ Τσαῦρου Δελγηγάνη . . .
 Βαρῶστε νὰ σὰς οἰξῆ
 ὅτι ἐν παίζει κόσσα,
 διαβόλου λαοπλάνοι.

Φ. ἴστην Κηρσιῶν σου τράβα
 καὶ μίς ἴστο αἶμα βᾶφε
 τὴν πῖνα σὺν ἀντάρτη . . .
 Προσκάλει καὶ τὸν Κάββα
 καὶ ἴστην αἰρωῖα γράφε
 σὺν τέρθρο τῆς Ἐτάρτης.

Π. Καὶ τώρα πού σὺν πρώτα
 θὰ κοπανᾷς ἀέρα
 κι' οὔτε δουλειὰ δὲν ἔχῃς,
 μὴ σκότη καὶ μὴ φῶτα
 κατὰστρων' ἐκεῖ πέρα
 τὰ σχίδια τῆς μάχης.

Φ. Κερδὸνα κυροσφῶρα
 τὰ δόντια σου νὰ τρίξῃς,
 ὅπου κι' ἐγὼ νὰ τρίμω . . .
 κι' ἢ σακκράκα φῶρα
 καὶ ἤξεις οὐκ ἀρήξεις
 οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Π. Ἐθνάρχη, μὴ διατάσῃς,
 μὰ κτύπ' ἀποληθῆτους
 ἰθελοντᾶς συμμάχους,
 κι' ἐρέθιζε πρὸς στάσεις
 μὴ λόγους ἀπορρήτους
 πολεμιστᾶς βατράχους.

Φ. Πάντες σ' ὀμονῶν καὶ λῆνα
 τοῦς Αἰλικούς ἀ ρέστο
 νὰ βάλῃς, Δελγηγάνη,
 καὶ τὸ Κερδὸν κλαῖνε,
 κι' αὐτὸ Θεὸς ἴχωρίστο
 καὶ νάνι νάνι νάνι.

Π. Θεὸς ἴχωρίστο... δι' εὐχῶν Κερδονικῶν πατέρων,
 πού μᾶς διδάσκουν τὸ σκιας ἀφρόδος πολεμῆι,
 πρεσβείαις δι' ἀνεψιῶν καὶ φίλων κι' Ἡμετέρων
 ἐκ τῆς ὀργῆς σου λύτρῶσαι κι' ἡμᾶς τοῦς ὄθῳ . . . Ἀμήν!

Ἡ Σερεμέτ' ἢ Ἀθηνὰ τὸ βράδου τῆς Δευτέρας
 περὶ τοῦ Μόζαρτ κάμποσα θὰ ἴπῃ ἴστον ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ,
 εἰς δὲ τὸ κλειδοκυμβάλον ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας
 θὰ πατῆ καὶ κομμάτια του πρὸς τέρψιν τῶν Μουσῶν.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὡς κῆνος — πᾶς ἴστο σπῆτι μου ἀνίθη,
 ἴστην Νιάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναράει
 μὴ ἱεροδοξίῳ Σόδη, — ἐπὶ ἴστο λάβει τρεῖς ἴστο ἔθδι,

μὴ Χρυσῶν μὴ μᾶθρα — μὴ μὲτὰ' ὀικοδομῆ,
 καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀέρα, — ποῦταν ἄλλοτι μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορῶνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦτοῦς πόλεως.